

fordi de fandt, at det var en altfor stor Indfrænkning for en Eier, at han ikke skulde have Jagtretten. Naar Lovgivningen altsaa aabner Afgang til, at Jagtretten kan consolideres med Eiendomsretten, vinde jo alle disse Eiendomme i Værdi, og den, der hidtil har havt Jagtretten, lider ingen Pengeskade; thi han faaer Erstatning for den Værdie, Jagtretten havde for ham. Men ogsaa fra en anden Side har en saadan Omordning af Jagtretten gavnlige Følger, thi derved brydes de samlede Jagtdistricter, og derved formindses Bildtstanden i Landet, hvortil Lovudkastet har søgt at stræbe hen, idet det har erkjendt, at det er saare vanskeligt at opstille tilfredsstillende Regler for Bildtskadens Erstatning. Men det er et derved fra ganske forskjelligt Spørgsmaal, om man skal indskrænke Aflysningen af Jagtretten til Eierne, eller give Brugerne en lige Ret. Jeg har allerede under Sagens 1ste Behandling antydet de store Betæneligheder, som man upaatvivelig maatte nære ved det Forslag, der er stillet af Udvalgets Majoritet, og den ærede Ordfører indrømmede ogsaa selv dengang, at man ganske vist ved dette Forslag var gaaet Jagteterne temmelig nær. Jeg tilstaaer, at det endnu forekommer mig at maatte være særdeles vanskeligt for Udvalgets Majoritet at begrunde sit Forslag paa saadan Maade, at det kan imødegaae de Angreb, der idag derimod ere fremfattede, og navnlig at godtgjøre, at der er saadan Conseqvents i det, en saadan Sammenhæng med Lovgivningens Grundsætninger, og denne Lovs øvrige Bestemmelse, at Forslaget kan forjæne Antagelse. Det ærede Udvalgs Majoritet kan ikke begrunde sit Forslag paa Eiendomsretten; den er ikke her tilstede, Bedkommende har ikke Eiendomsret over Jorderne; men det kan heller ikke begrunde det paa Brugsretten, at Brugsretten skulde give Jagtret, thi den maatte da gaae over til Minoritetens Mening og give enhver Bruger Ret til at fordræ Jagtretten afløst. Den har derfor ogsaa væsentligt støttet sig paa Bildtskaden, paa den Retfærdigheds Fordring, at Bildtskaden skulde finde en passende og retfærdig Erstatning i de foresaldende Tilfælde; men i saa Henseende troer jeg rigtignok, at Udvalgets Majoritets Forslag nu

for Enhver vil fremtræde som meget mindre nødvendigt; end dengang Sagen var under den tidligere Behandling; thi, om man end havde Tvivl, om det Forslag, Udcastet indeholder, vilde være tilstrækkeligt til at skaffe tilbørlig Godtgjørelse for Bildtskaden, kan jeg dog ikke troe Andet, end at Enhver nu vil finde, at der, ganske i samme Retning, men paa en mere indgribende og tilfredsstillende Maade, er virket ved det Ændringsforslag, som nu foreligger og som upaatvivelig med megen Sindrigheid har opstillet en Maade, hvorpaa vedkommende Jordbruger sikkert en Indtægt, saasnart hans Grund betrædes af Bildtet, en Indtægt, det vil være meget let at gjøre Fordring paa og gennemføre Bevist for, og som upaatviveligt vil holde ham skadesløs for Bildtskaden, om ogsaa dennes egen Størrelse ikke maatte kunne godtgjøres. Jeg troer saaledes, at Udvalgets Majoritets Forslag nu er meget mindre nødvendigt end saaledes som Sagen tidligere forelaa, og at altsaa det Støttepunkt, det skulde have i Hensynet til Bildtskaden, i det Væsentlige maa være bortfaldet. Der var ogsaa et andet Hensyn, hvorpaa Udvalgets Majoritets Forslag kunde støtte sig, nemlig Hensynet til Fæsteforholdene overhovedet. Det kunde betragtes som en Concession, man vilde gjøre Fæstebondestanden; men netop i saa Henseende troer jeg, at det ikke er forbundet med saa Betæneligheder, og det er vanskeligt at udrykke et saadant enkelt Punkt af hele Fæsteforholdet og ville bedre paa det ved en Lov, som ikke angaaer dette Forhold i og for sig. De Betæneligheder, jeg tidligere antydede mod Forslaget, støtte sig væsentligt til denne Side af Sagen; men jeg har ikke fundet Anledning til videre at udvikle dem, fordi man, naar man skal behandle denne Sag tilfredsstillende, let kommer ind paa den hele Undersøgelse om Fæsteforholdets Natur og hvad der i saa Henseende kan og bør gjøres. Idet jeg antager, at det er rettest at holde dette Hensyn udenfor nærværende Sags Behandling, troer jeg, at man bedst fyldstgjør denne Anskuelse ved ikke at gaae ind paa de Betragtninger, som dette Hensyn vilde lede til. Iøvrigt har jeg aldrig fra min Side miskjendt den Imødekønnen af mangt